

[Christmas Møller.]

stillet op, hvorefter det at være Medlem af en Fagforening betyder Adgang til billigere Medlemsskab i Arbejdsløshedskassen, at Arbejdsløshedskasserne med de meget betydelige Statstilskud, de faar, bør være neutrale. Det burde Fagforeningerne egentlig ogsaa, og jeg betragter det som en stor Ulykke ikke blot rigsdagspolitisk, men i Virkeligheden ogsaa økonomisk og socialpolitisk, at Fagforeningerne i vort Land uden Hensyn til deres egentlige Interesser er blevet saa afgjort partipolitiske, som de er, idet de i vort Land stærkere end i de fleste andre Lande, ja, maaske stærkere end i noget andet Land i Verden, alene er knyttet til et enkelt Parti. Men om nu dette — det ærede Medlem Hr. Einer-Jensen nikker bredt og stærkt, saaledes som han føler sin Stilling at være —, om nu dette kan holde, vil Tiden vise. At det er en Fejl under Hensyn til de Interesser, som Fagforeningerne har at varetage, er utvivlsomt. Hele den Maade, paa hvilken Fagforeningerne i vort Land gaar ind for et enkelt Parti, staar i Modsætning til Fagforeningernes Stilling f. Eks. i England. Men naar Fagforeningerne nu engang har denne Stilling — og Medlemmerne har jo paa en Maade deres frie Ret, skønt ganske vist Begivenhederne inden for forskellige Fagforeninger i mangfoldige Tilfælde viser, at Mindretals lovligt erhvervede Rettigheder knægtes overmaade stærkt —, saa kan man saa meget stærkere sige, at der ikke bør være den Forbindelse mellem Arbejdsløshedskasser og Fagforeninger, som det Materiale, der er forelagt det høje Ting, viser, at der er nu. Jeg siger udtrykkeligt, at den Opfattelse, jeg her giver til Kende, ikke gaar ud paa, at Arbejderen ikke ligesom andre i Samfundet skulde være Medlem af sin faglige Organisation; det skal han naturligvis, det er nødvendigt og naturligt for ham, men det er det partipolitiske Misbrug, som i Aarevis har fundet Sted, som jeg gerne vilde paapege i denne Forbindelse.

Man kan dernæst sige, at det Talmateriale, som er forelagt angaaende Arbejdsløshedskassernes økonomiske Stilling, de godt 53 Mill. Kr., som Arbejdsløshedskasserne har i de ordinære, og de godt 16 Mill. Kr., som de har i deres Fortsættelseskasser, tilsammen altsaa over 70 Mill. Kr., giver en stærk Formodning om, at Arbejderne, som ikke har haft en Konflikt af betydeligt Omfang siden 1925, ogsaa paa andre Omraader er økonomisk overordentlig stærke. Man kunde vel ogsaa rejse det Spørgsmaal, om der ikke dør er Hjælpemidler at tage af

Dernæst giver hele det Materiale, der er forelagt os angaaende Arbejdsløshedstallets Stigen og Stillingen med de over 100 000 arbejdsløse og angaaende Arbejdsløshedstallet paa de forskellige Omraader, hvor det ikke er nemt at faa den nødvendige Arbejdskraft, ikke Anledning til at gennemføre en Hjælpeforanstaltning, men det understreger derimod vort Krav om, at der først og fremmest maa ske en dybtgaaende og saglig Undersøgelse af Stillingen, en Undersøgelse af Forholdene inden for det store Tal af Arbejdsløshedskassemedlemmer. Den ærede foregaaende Taler har været noget inde paa dette, og man maa i ganske særlig Grad hæfte sig ved, at Tallet i Løbet af de sidste 3 Aar er steget med rundt regnet 25 000 om Aaret, en kolossal Stigning i Forhold til tidligere og en Stigning, som virkelig viser, at det Krav, vi har rejst om en Undersøgelse af hele Spørgsmaalet, er berettiget. Og naar man tænker paa de voldsomme Indgreb over for andre Klasser, som Regeringen kræver paa en lang Række Omraader, saa maa man først og fremmest kræve en Politik, som ikke ser paa Understøttelsen som Maal, men søger at sætte Beskæftigelsen længst muligt i Forgrunden, som skal have Støtte i det høje Folketing.

Vi for vort Vedkommende kan derfor ikke medvirke til en Lovgivning, som ikke klart og tydeligt lader Befolkningen se, hvorledes Socialreformen i alle dens Virkninger er — noget, som vi mener at kunne komme til i Løbet af relativt kort Tid.

Rager: Som det fremgaar af den foreliggende Betænkning, er vort Parti sammen med Socialdemokratiet med til at stille Forslag om Gennemførelse af det af Ministeren fremsatte Lovforslag med en mindre Ændring til § 2. Jeg finder ikke Anledning til ved denne Lejlighed at gøre saa overordentlig mange Bemærkninger om Lovforslaget, der jo, naar henses til den betydelige Arbejdsløshed, der stadig registreres, i sine økonomiske Virkninger over for det offentlige maa siges at være meget moderat. De Beløb, der her er Tale om, ligger nede paa et saadant Niveau, at man vel knapt havde turdet vente, at det vilde lykkes for indeværende Aar at komme igennem med en saadan Hjælp fra det offentlige.

Det er hovedsagelig Staten, der her er Tale om som det offentlige, og man har jo ikke ganske Uret, naar man fra anden Side henviser til, at dette Lovforslag betyder en Omfordeling af de Byrder, der maa bæres af Samfundet paa Grund af den store Arbejdsløshed, fra Kommuner til Stat. Men